

Bohdan Svitlana. Biblical Exspressions in a System of an Epistolary Selfportrait of Lesia Ukrainka. The article is devoted to the peculiarity of a use of biblical expressions as one of frequently used intext elements in any text first of all in letters. It is analysed main ways of its insertion into epistolary text. It is determined functional-pradmatic features of a biblical intertext in an epistolary text of Lesia Ukrainka which belongs to essential factors of her works and an individual style. The main attention is concentrated on an analysis of biblical expressions as a method of an own selfportrait of the addresser in different ways of their semantic transformations. It is established functional and stylistic peculiarities of biblical expressions which are the method of determine of an inner world of the addresser and an evaluation of some stereotypes of her behaviour. It is established a correlation between a variation of an explanation of biblical expressions in a dictionary and their functioning in an epistolary speech of Lesia Ukrainka.

Key words: a biblical expression, a portrait, a selfportrait, a transformation, Lesia Ukrainka.

УДК 811.161.2'276.5

Наталія Гаврилюк, Ірина Зозюк

СЛЕНГ ЯК ОСОБЛИВІСТЬ ІДЮСТИЛЮ КУЗЬМИ СКРЯБІНА (АНДРІЯ КУЗЬМЕНКА)

У статті проаналізовано особливості сленговживання в художніх текстах Кузьми Скрябіна, виявлено основні функції сленгізмів у творах письменника, описано тематичні групи сленгізмів як специфічних репрезентантів ключових цінностей та особливостей буття сучасного соціуму, охарактеризовано сленгові одиниці за походженням.

Ключові слова: сленг, сленгізм, соціолект, тематична група, індивідуальний стиль.

Постановка наукової проблеми. Мова кінця ХХ – початку ХХІ ст. характеризується посиленням ролі неформальних, ненормативних елементів у її комунікативних виявах, зокрема в сучасній художній літературі. Не цураються такої лексики Ю. Андрухович, О. Забужко, Л. Дереш, І. Карпа, О. Ірванець та багато інших авторів. Цей процес літературознавці пояснюють тим, що література повинна відображати або інтерпретувати життя, а радянська не лише не відображала життєвої дійсності, а й зображала її такою, якою вона мала б бути або якою нібито була. У ній не було місця грубості, нечемності [2, с. 158].

Тому закономірним є поживлення використання живого розмовного мовлення, часто ненормативного, у творах авторів 90-х і до сучасності. Світ дуальний, тому в художній літературі, яка відображає цей світ, має бути місце і високому, і низькому.

В українському мовознавстві вивчення соціолектів започаткували О. Т. Горбач, Й. О. Дзендзелівський. На сучасному етапі український сленг, жаргон, арго найбільш ґрунтовно дослідила Л. О. Ставицька. Значну увагу науковці приділяють також вивченню особливостей функціонування молодіжного сленгу в міській культурі (Д. А. Гаврилова, П. М. Грабовий, С. А. Мартос, Т. М. Миколенко, Ю. Л. Мосенкіс, О. С. Фурса, Н. О. Шовгун). Стан розвитку окремих соціолектів розглянуто в працях Л. А. Карпець (спортивний сленг), І. І. Щур (український комп'ютерний сленг), Н. Мельник (автомобільний сленг) та ін. Поодинокими є розвідки, присвячені виявленню особливостей сленговживання в сучасній художній літературі (І. Дуднік, О. Є. Клещова, В. Сорока).

Одним з дискусійних питань у дослідженні субстандартної лексики є розмежування понять жаргон та сленг. Фахівці звертають увагу на синонімічне використання цих понять у лінгвістичних студіях [1, с. 6], хоча все частіше сучасні дослідники надають перевагу терміну «сленг», яким будемо послуговуватися й ми.

Науковці доводять необхідність вивчення мови конкретних письменників з метою виявлення особливостей їхніх індивідуальних стилів. Поняття індивідуального стилю письменника пов'язане з рисами його мовотворчої індивідуальності. Поодинокі критичні відгуки на книжку Кузьми Скрябіна (Андрія Кузьменка – фронтмена гурту «Скрябін», поета і письменника-початківця) є різноплановими. Вони дають і позитивну, і негативну характеристики, але переважно в літературознавчому аспекті. Ґрунтовного лінгвістичного аналізу його творів поки що немає, але сама книга здобула визнання читацької аудиторії і в Україні, і за кордоном. Тому актуальним буде аналіз тих мовних засобів, які вирізняють особистість Кузьми Скрябіна з-поміж інших сучасних українських авторів.

Метою статті є з'ясування ролі сленгізмів та особливостей їх уживання в художніх текстах Кузьми Скрябіна. Досягнення мети передбачає вирішення таких завдань: 1) виявити основні функції сленгізмів у творах письменника; 2) описати тематичні групи сленгізмів як специфічних репрезентантів ключових цінностей та особливостей

буття сучасного соціуму; 3) охарактеризувати сленгові одиниці за походженням.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Кузьму Скрябіна знають як людину іронічну, не позбавлену почуття гумору. За нашими спостереженнями, основна функція використання сленгізмів у творчості музиканта і письменника – вираження іронічного чи критичного ставлення до себе та інших людей: *«Він знав, що я максимально необов'язковий тіпець»* [4, с. 12]; *«Я переживав період запізнілого переходу з дитячого віку у фазу дураковаляння, і мої рішення часто-густо були висмоктані з пальця, як герої Конан Дойля. Сам придумав і потім сам мучився, як з того вийти, і мучив ще й оточуючих мене персон»* [4, с. 15].

У деяких контекстах сленгізми допомагають влучно і експресивно охарактеризувати певну ситуацію: *«Життя підтошнювало. Гроші з'являлися в кишенях набагато повільніше, ніж зникали з них. І це була чи не єдина головна проблема в житті всіх, хто був навколо»* [4, с. 76]. Навряд чи можна точніше описати емоційний, моральний і фізичний стан багатьох людей у нашій державі, які не жили, а виживали в середині 90-х років ХХ ст.

Значна частина вживаних Кузьмою Скрябіним сленгових одиниць і зворотів побудована на метафоричній або метонімічній основі, що свідчить про образне мислення автора, яке вербалізується у специфічних розмовних формах: *злапали корчі, літав слушок, врубився музон, хлопнула кросворд, не ганяти на пусті розмови свої голосові зв'язки* (немає потреби говорити взагалі), *їхали корчами* (навпростець), *вректи «зделку века»* (виконати небезпечну, але прибуткову справу), *крила похоті проривають на плечах куртку* (нестримне бажання, упевненість), *мозги, порозкидувані по хаті* (про людину, яка не може прийти до тями), *на який пенал мені здався* (навіщо потрібен), *злизав пару струйових рухів* (повторив на танцмайданчику особливо сучасні рухи). Переосмислення знайомих понять виявляється у таких фразах: *хатинка дяді Томаса, українське гетто* (квартира Томаса, де ночували українці та проходили вечірки), *«Музобоз»* (музична програма російського телебачення початку 90-х, у творі «Я, «Побєда»...» – будь-яка музична програма), *дебільність випадку* (парадоксальний стан речей), *говорити рот-в-рот* (на зразок віч-на-віч), *взяття Берліна* (подорож до Берліна).

На перший погляд, поняття естетичної функції з поняттям жаргону чи сленгу як розмовного, зниженого лексикону чи навіть «мовного хуліганства» видаються несумісними. Але, за Л. Ставицькою, «естетику закладено в самій основі жаргонного вокабуляру, метафоричній номінації». Тобто відбувається своєрідне образне словоперетворення. Сленг утворює своєрідний «стилістичний злам» від зіткнення високого і низького. Мета використання сленгу в художній літературі – спілкування з аудиторією її мовою або якою її собі уявляють [5, с. 264]. Реалізацію цієї функції сленгізмів у творчості Кузьми Скрябіна простежуємо з наведених вище прикладів.

Уживання сленгізмів у творах Кузьми Скрябіна зумовлене також прагненням відтворити реальне, а не «причесане», мовлення героїв. Як зазначає Леся Клепуц, деякі герої романів, повістей сучасних авторів ніколи б не заговорили, якщо б не можна було друкувати ненормативну лексику. «Ці герої породжені тими соціальними колами, які крім сленгу, жаргону..., не знають іншої мови» [9, с. 156]. Наприклад, не міг Кузьма Скрябін не використати позанормативну лексику, описуючи розмову бандитів, які займаються рекетом: *«Бос сплюнув бичок на землю і, розуміючи, що треба вийти з цього КРАСИВО, підійшов до мене і прошипів: – Да-да, малиш, зара всьо парешаєм... Падаждіте тута, пацани, я перебазарю з пагранцом, – сказав він офігевшим бандюкам, які не могли вийти зі ступору і торчали на місці»* [4, с. 74]. Якщо описати цю ситуацію літературними словами, чітка співвіднесеність осіб з кримінальним світом зникає: *Головний сплюнув недопалок на землю і, розуміючи, що треба вийти з цієї ситуації достойно, підійшов до мене і пошепки сказав: – Так, хлопче, зараз все владнаємо. Почекайте тут, друзі, я домовлюся з прикордонником, – сказав він вкрай здивованим бандитам, що не могли отямитися, і стояли як укопані.*

Процитовані уривки демонструють, що вживання сленгових одиниць спрощує і вульгаризує мовлення, і людина, яка прагне розвиватися, надалі буде уникати таких слів. У цьому виявляється інший аспект і функції вживання сленгу в художній літературі, зокрема у творах Кузьми Скрябіна.

Використання сленгізмів у творах Кузьми Скрябіна дає уявлення про ті реалії матеріального і духовного світу, які були актуальними в молодіжному соціумі кінця XX ст., про специфічні риси тогочасного суспільства. Ми виокремили кілька тематичних груп сленгових одиниць.

«Людина». До цієї групи належать різноманітні назви осіб з додатковим оцінним значенням, серед яких виділяємо такі підгрупи: 1) назви осіб, що передають нейтральне чи дружнє ставлення до людей – *чувіха, дівка, дівчона, колежанка, кобітка, тьотя, цьоця, дяпан, друган, чувак, кент, компан, кореш, колега, мужик, тіпец, штемп, штемпок, паца, пацан, круті пацики, хлопаки, джеймсбонди, піпл, кагало, товпа, гоп-компанія, банда*; 2) назви осіб з яскраво вираженою негативною оцінкою – *варяти, гоблін, дурік, терміти, інвалід, паркінсонік, бидло, недоробки, бик, бичара, рогуль, кобила, тьолка, шмара, швабра, казліна, муділа, кобель, чмо*; 3) назви осіб за належністю до певного класу, статусом, типом поведінки – *бос, бугор, серйозний перець, панки, хіпі, нарики, старі пеньки, алкаші, куркулі, гермафродити, рімейки, бомж*; 4) назви осіб за належністю до певної національності – *«наші», совки, совдеп, «русі швайки», пшеки, пани, німаки, арійці, дойчі, бюргери і фрау, шваби, фашики, чурбаки*; 5) назви осіб за професійною належністю – ця підгрупа є малочисельною, але містить і загальновідомі лексеми: *мент, поліцай, секюріті, ді-джей, DJ*, і рідко вживані: *погранець, патанатом*.

У цій тематичній групі розглядаємо також лексеми на позначення частин тіла людини: обличчя – *фейс, табло, морда, дисплей, писок, репа*, рук – *граблі, кувалди, шуфлі*, ніг – *корчі, лапи, копита*, рота – *шпаківня, гамалик, пащека*, очей – *більма, монітори*, носа – *шнобель*, тіла – *телеса*.

«Алкоголь і наркотики». Оскільки автор творить автобіографічну історію, то передає розмаїту картину 90-х років, коли після падіння «совецьких» заборон та змін умов праці і стандартів життя, до яких не всі зуміли пристосуватися, у пострадянському суспільстві зі зростаючою силою проявилися такі негативні явища, як пиятика і вживання наркотиків. Тому окрім лексем на позначення процесу вживання алкоголю та видів спиртного – *бухати, хапанути, вмазати, бухло, водяра, пивко, янтар, водяра, смага, гара, бодун, вгашений*, у творах Кузьми Скрябіна наявна значна кількість слів, які є назвами різних видів наркотичних речовин, процесу їх вживання та впливу на організм – *ловити кайф, кайфувати, курити дубас, доганятися, вставляти, штирить і ковбасить, наркота, конопля, ганджа, пластилін, доганялки, шмаль, Джалалабада, екстрадурь, гербарій, колеса*. Лексема *кайф* набуває в окремих випадках значення «отримувати задоволення взагалі, без вживання наркотиків».

«Гроші». Автор використовує сленгізми, які позначають: 1) загальне поняття «гроші» – *бабки, філки, капуста, пеньонзи*; 2) фальшиві гроші – *«паліво»*; 3) валюту – *бакси, дойчі, бундесівські рублі, марчели, уєви*; 4) окремі купюри та кількості грошей – *штука, лимон, двадцарік, сотка, десятка*; 5) операції з грошима – *втуляти, башляти, скинутися, торганутися, загнати, шкаляти (гроші)*.

«Матеріальні цінності». У цій групі можна виокремити підгрупи лексем, які позначають: одяг – *шмати, прикид, шкарпетони, трусняк, шузи, мотлох, фуфло, лазити (в светрі)*; предмети побуту – *телік, вініли, мобіла, дистанційна*; приміщення – *дабл, забігайлівка, столовка*.

«Їжа, процес її вживання». Автор використовує загальновідомі жаргонізми – *вижирали (всьо), хавали, хавку жрать, тормозок*, та притаманні тільки йому – *харчові приколи, їдження, друцьки, фриток*.

«Дії, процеси». До цієї тематичної групи належать лексеми на позначення різноманітних дій як без оцінної характеристики, так і з нею – *втуляти, забалдіти, захаватися, проконати, винюхувати, нарити, гундосити, пригвоздити, покачумати, вставити, замутити, виставляти (півко), забити стрілу, добазаритися, здурити, торчати, дрихнути, вдрючити, стибзити, міситися, приколюватися, розводити, хлопнути (кросворд), пертися, здибитися, відмазати*. Найбільш численними виявилися підгрупи номінацій на позначення розумових процесів – *роздуплитися, поняти, в'їхати, взувати, шарити, зтупити, доперти, збараніти, оклематися*; пересування у просторі – *запхатися, ввалитися, доперти, мотлятися, сплавити, засандалити (когось), притарабанити (щось), вишивати, руляти*.

«Характеристика людини, предметів, дій, процесів, явищ». Ця група представлена словами, що мають як негативне – *зачуханий, драний, ніякий, підгулявший, стрьомний, фіговий, криво (посміхнутися), лево, борзо, на шару, покоцаний, придурочний, западлярський, заморочена (справа), не по-дитячому (нудити)*, так і позитивне забарвлення – *крутий, крутейший, класний, мажорно, прикольно, в шоколаді, ніштяк, без цирків, в ударі, круто, кльовий, розфігачений, забойний, обурівший (вмить), в натурі, свої в дошку*.

«Абстрактні поняття». Серед сленгізмів цієї групи виокремимо лексеми на позначення почуття радості, задоволення – *суперстан, позитив, класно, супер, бути в ударі, Великий Кайф*, та інші абстрактні поняття – *охота, маніпуляції, віза-шміза, дело, понти*,

западло, прикол, прікол, рапід, маза, напруг, ничка, чехня, бредні, відмазка, клаббінг, нон-стоп, хеппі енд, месседж, голодуха, музон, дебільність (випадку), проконати, крайняк, страшилка.

«Автомобілі». Специфікою жанру твору «Я, «Побєда» і Берлін» Кузьми Скрябіна («роуд-сторі») зумовлена наявність значної кількості автомобільних сленгізмів. Андрій Кузьменко – водій з великим досвідом, тому в тексті ця група є найчисленнішою. Автор називає свою машину *ластівкою, мустангом, динозавром, унікальним тачілбаном, плацкартним вагоном, шаландою, суперфартовим тарантасом, віайпішним кораблем, грьобаною калдобіною*, залежно від настрою, ситуації та поведінки машини. Будь-якому автомобілю автор дає оцінку характеристику – *машина, тачіла бомбова, тачило, тачка, тачанка, тарантас, крутейша машинка, рухлядь*. Окрім цього, названо багато марок автомобілів, які автор вживає як загальні назви: *жигулі, «запорожець», гольфік, БМВуха, мерсюк, фолькс, фура, трабант, мінікупець, порш, «опель-капітан», «опельок», «джип», «джипак», «форд-транзит», УАЗик.*

У цій тематичній групі варто виділити ряд жаргонізмів, що побутують у мовленні водіїв – *врубати третю передачу, втикнути передачу, руль, глушка, глушок, лобовуха, гашетка, корба, тумблер, движок, сідала, бензина, бензік, соляра, стартонутти, глушити машину, вирубати мотор, зарулити, малолітражка, ручник, моргати поворотами, гальмонутти, їхати «сочку», їхати на автоматі, підрулити, транзити, розкурочена машина, заправка, воділа, двигало.*

Сленгові одиниці, вживані у творах Кузьми Скрябіна, різні за походженням. Значна їх частина є російськомовними запозиченнями, часто скалькованими, часто навмисно вжитими автором зі збереженням його власної, як він це уявляє, артикуляції – *одежа, відстань (відчепись), всьо, самий ліпший, пра ето, ехо, довольний, садік, не повезло, хрустальний, телік, тьолка, відпечатки, фотки, свалка, пригвоздити, товарняк, прікол, здвиг, товпа, бредні, вітка (нафтопроводу), тормозна, альо.*

Віддзеркаленням змін у мові кінця ХХ – початку ХХІ ст. є наявність у творчості Кузьми Скрябіна чималої кількості сленгізмів англійського походження – *бейбе, паті, бір-паті, хеппі-енд, супер, бонус, бос, піпл, месседж, окей, айріш (ірландська мова), ол-інклюзів, клаббінг, хаєр, хайр шітхеппенс, нон-стоп, рапід*. Варто назвати й ті, які зазнали змін відповідно до словотворчих процесів української мови і подаються відповідно до норм української граматики чи фонетики – *шузи, саєнсфікшин роздуми, уї (25 уїв), віайпішний.*

Значно меншою кількістю представлені німецькомовні запозичення і варіації до них – *марчели, Берлін Вол, штрассе, Русі швайки, Бундес, шваби, шнобель*.

Деякі мовознавці стверджують, що «питомо українського сленгу немає» [7, с. 94], бо він утворюється під впливом англійської та російської мов. Інші дослідники переконі, що український сленг існує, оскільки в ньому наявні не тільки запозичення [3]. Підтвердження цієї думки знаходимо в лексиконі Кузьми Скрябіна, у якому виявлено сленгові одиниці, утворені на основі власне українських лексичних чи словотвірних засобів – *хлопаки, хапанути, доперти, збараніти, шкарпетони, їдження, друцьки, гальмонути, шпаківня, пластинкокрути* (ді-джейські пульти), *синдром «хочувипитивжеідофіга»* (бажання вжити спиртне). У мові повинні розвиватися й функціонувати всі пласти. З цього приводу Ю. В. Шевельов писав: «Міський сленг націлений у майбуття мови, а брак цього шару ставить під сумнів майбутнє цієї мови» [6, с. 18–19]. Наведені вище приклади демонструють, що український сленг, хоч і не надто активно, але розвивається.

Висновки й перспективи подальших досліджень. Отже, здійснений аналіз засвідчив, що сленг, є характерною особливістю ідіостилю Кузьми Скрябіна. Позанормативну, проте не обценну, лексику письменник здебільшого використовує для вираження іронії, емоційно-експресивної характеристики, реалістичного змалювання середовища перебування та мовлення зображуваних персонажів. Кузьма Скрябін своєю мовотворчістю дає поштовх розвитку власне українського сленгу, оскільки вживає не лише поширені в розмовному мовленні сленгізми російського чи англійського походження, а й українського. Безперечно, сленг має обмежену віковим, соціокультурним та моральним цензом сферу функціонування, проте наділений чуттям і смаком мовець використовує з цього великого пласту ті лексичні одиниці, які доречно буде вжити в певній ситуації. **Перспективним** вбачаємо створення словників українського сленгу, до яких може бути залучений і запропонований матеріал. Такі лексикографічні праці стануть у нагоді фахівцям, котрі займаються перекладацькою діяльністю.

Джерела та література

1. Грабовий П. М. Когнітивні параметри українського молодіжного сленгу : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01

- «Українська мова» / П. М. Грабовий. – К., 2010. – 20 с.
2. Клепуц Л. Естетика художнього слова та соціокультурні табу [Електронний ресурс] / Л. Клепуц // Вісник Львівського ун-ту. Серія: Філологія. – 2009. – Вип. 46. – Ч. 1. – С. 155–161. – Режим доступу : http://philology.lnu.edu.ua/visnyk/46_2009/46_2009_Klepuc.pdf
  3. Мартос С. А. Молодіжний сленг у мовленнєвій структурі м. Херсона : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. філол. наук : спец. 10.02.01 «Українська мова» / С. А. Мартос. – Луганськ, 2006. – 20 с.
  4. Скрыбин Кузьма. Я, «Победа» і Берлін / Кузьма Скрыбин. – Х. : Фоліо, 2008. – 223 с.
  5. Ставицька Л. Арго, жаргон, сленг / Л. Ставицька. – К. : Критика, 2005. – 348 с.
  6. Фурса О. С. Український молодіжний сленг як динамічний феномен: Стан та перспективи досліджень, мовні контакти, галузі сленгу / О. С. Фурса, Ю. Л. Мосенкіс. – К., 2008.
  7. Шумейкіна А. В. Молодіжний сленг як соціокультурний феномен / А. В. Шумейкіна // Проблеми граматики і лексикології української мови : зб. наук. праць / відп. ред. М. Я. Плющ. – К. : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2009. – Вип. 5. – С. 93–97.

Гаврилук Наталя, Зозюк Ірина. Сленг как особенность идиостиля Кузьмы Скрыбина (Андрея Кузьменко). В статті проаналізовані особливості використання сленга в художественних текстах Кузьми Скрыбина, виявлені основні функції сленгізмів в произведениях писателя, описані тематическіє групи сленгізмів як специфіческіє репрезентантов ключевих цінностей і особливостей бытия сучасного соціума, охарактеризовані сленгові єдиниці по происхождению. Кузьма Скрыбин використовує сленг в основному для вираження іронії, емоційно-експресивної характеристики, реалістического зображення особливостей проживання і речі зображаємих персонажів. В произведениях писателя значительним количеством представлені сленгізми, обозначаючіє алкоголь, наркотики, денги, а також номінації челоєка, в котрих заложена позитивна ілі негативна оцінка. Молодежь завжди остро реагує на злободневніє проблеми общества. Більшість сленгізмів мають русське, англійське, а також українське происхождение, что свидетельствует о развитии украинского сленга.

Ключевые слова: сленг, сленгізм, соціолект, тематическає група, індивідуальний стиль.

Gavryljuk Natalija, Zozjuk Iryna. Slang as a feature of individual style of Kuz'ma Skryabin (Andriy Kuz'menko). In the article the features of the use of slang in artistic texts of Kuz'ma Skryabin are analysed, the basic functions of slangism in works of writer are exposed, the thematic groups of slangism as specific representantov of key values and features of life of modern society are described, slang units are described originally. Kuz'ma Skryabin uses a slang mainly for

expression irony, emotional-expressive description, realistic image of features of residence and speech of the represented personages. In works of writer a far is present slangisms, designating an alcohol, drugs, money, and also nominations of person, a positive or negative estimation is stopped up in which. Young people always sharply react on the topical problems of society. Majority of slangism is had the Russian, English, and also Ukrainian origin, that testifies to development of the Ukrainian slang.

Key words: slang, slangism, sociolect, thematic group, individual style.

УДК [811.161.2+811.12]’ 366.543

Олександра Гандзюк

СЕМАНТИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОДОВОГО ВІДМІНКА В УКРАЇНСЬКІЙ ТА ІТАЛІЙСЬКІЙ МОВІ

У статті йдеться про семантико-стилістичні особливості родового відмінка в українській та італійській мові. Показано, що для італійської мови відсутня система відмінків, а значення родового відмінка відтворюється в цій мові за допомогою прийменника *di*. Проаналізовані типові вияви семантики родового відмінка у структурі цих мов.

Ключові слова: семантика, стилістика, родовий відмінок, прийменник, українська мова, італійська мова.

Постановка наукової проблеми. Родовий відмінок в українській мові наділений широким атрибутивним спектром. Це пояснюється тим, що в синтаксичній структурі української мови саме цей відмінок виступає таким, що трансформує речення у словосполучення [2, с. 61]. Це, в свою чергу уможлиблює його використання в основному значенні – стосунку множинності (цілісності) до частини (окремого предмета). Тут також наявна вказівка на зміст: те, що належить предметові, походить з нього, формується з нього, знаходиться з ним у кількісних й означальних стосунках, становить його частину. Із стилістичного боку форми родового відмінка сприяють художньо-образній конкретизації, а з нею і стилістичному ефекту в белетристичних стилях [8, с. 53].

В італійській мові система відмінків не представлена. Але утворити семантичні аналоги цих відмінків вдається за допомогою відповідних прийменників при поєднанні їх з іменниками.

Родовий відмінок в українській мові є предметом наукових зацікавлень таких науковців, як І. Р. Вихованець, М. Я. Плющ та інших